

Είναι γνωστό το ανέκδοτο, όπου γόνος πλούσιας οικογένειας καθιστά έγκυο, νόστιμο φτωχό κορίτσι. Επειδή όμως διακατέχεται από κάποια αισθήματα ευθύνης, παρουσιάζεται ενώ πιον του πατέρα της κοπέλας ο οποίος είναι έξαλλος, κάνοντας λόγο για ηθική και αρχές, κρατώ ντας όμως εκτός συζήτησης την θυγατέρα και την μητέρα.

Ο πλούσιος νέος παραμένει ψυχραιμος και αφού ευθύς εκ πρώτης στιγμής κάνει ξεκάθαρο ότι δεν υπάρχει περίπτωση να αποκαταστήσει το κορίτσι μέσω ενός γάμου, πράγμα που κάνει τον πατέρα περισσότερο έξαλλο, συνεχίζει με την ομολογία ό,τι ούτε πρόκειται να αναγνωρίσει το παιδί. Ο πατέρας, έχει υπερβεί τα εσκαμμένα και σχεδόν χυδαιολογεί, επιχειρηματολογώντας υπέρ των ηθικών αξιών και της αξιοπρεπείας.

Ο νέος διατηρεί τη ψυχραιμία του και με ύφος λογιστή αρχίζει να απαριθμεί το πως θα στηρίξει οικονομικά το παιδί αν

είναι αγόρι. Ο μπαμπάς κάπως ηρεμεί. Ακολούθως αναφέρει λεπτομερώς πως θα προικιστεί το παιδί στην περίπτωση που γεννηθεί κορίτσι. Ο μπαμπάς είναι απολύτως ήρεμος.

Στην εισήγησή του, μάλιστα, ο νέος περιλαμβάνει κάποιες παροχές και για τον πατέρα, ο

οποίος είναι πια ευτυχής.

Η εισήγηση βαίνει προς το τέλος της, όταν ο νέος θέλοντας να καλύψει κάθε πιθανή εξέλιξη, λέει: *«Στην περίπτωση που αποβάλει...»*, οπότε σηκώνεται ο πατέρας έξαλλος πάλι κραυγάζοντας: *«Άκουσε να σου πω, πως σε λένε, αν αποβάλει θα έρθεις να μας την ξαναγαμήσεις.»*

Το θυμάμαι συχνά αυτό το μικρό στόρυ, βάζοντας στη θέση της απύσας θυγατέρας τον τόπο, στη θέση του πατέρα τον εκάστοτε κυβερνήτη και στη θέση του πλούσιου νέου, όλους όσοι γενικώς και αορίστως περιγράφονται ως «δανειστές».